

XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE A MISSZIÓK 99. VILÁGNAPJÁRA

2025. október 19.

A remény misszionáriusai a népek között

Kedves Testvérek!

A 2025-ös jubileumi év missziós világnapjára – melynek központi üzenete a remény¹ – ezt a mottót választottam: „A remény misszionáriusai a népek között.” Ez emlékezteti a keresztényeket és az egész Egyházat – mint a megkereszteltek közösségét – alapvető hivatásukra: arra, hogy Krisztus nyomdokain haladva a remény hírnökei és építői legyenek. Kívánom, hogy ez a kegyelmi időszak mindenki számára a hűséges Istennel való találkozás ideje legyen, aki a feltámadt Krisztusban „élő reményre” szült újjá bennünket (vö. 1Pt 1,3–4). A keresztény missziós identitás néhány fontos aspektusára szeretnék emlékeztetni, hogy engedjük magunkat Isten Lelke által vezetni, és szent buzgóság lángoljon bennünk az Egyház evangelizációjának új korszakáért. Az Egyház arra kapott küldetést, felébressze a reményt egy olyan világban, amelyre sötét árnyak vetülnek.²

1. Krisztusnak, a mi reményünknek a nyomdokain járjunk

A 2000. évi nagy jubileum után most a harmadik évezred első rendes szentéjét ünnepeljük, és tekintetünket Krisztusra emeljük, aki a történelem középpontja, „ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (Zsid 13,8). Ő a názáreti zsinagógában kijelentette, hogy az Írás „ma”, az ő történelmi jelenléte által beteljesedett. Így az Atya küldötteként tárta fel magát, akit a Szentlélek felkent, hogy hirdesse Isten országának örömhírét, és elhozza az „Úr kegyelmének esztendejét” az egész emberiség számára (vö. Lk 4,16–21).

Ebben a misztikus „mában” – amely a világ végéig tart – Krisztus az üdvösség beteljesedése mindenki számára, különösen azok számára, akiknek egyetlen reményük Isten. Földi életében Jézus „jótevőként járt körül, és meggyógyított mindenkit” a rossztól és a gonosztól (vö. ApCsel 10,38), visszaadva az Istenbe vetett reményt a rászorulóknak és a népnek. Maga is megtapasztalta az emberi törékenységeket – a bűnt kivéve – sőt, olyan kritikus pillanatokat is átélt, amelyek akár kétségbeeséshez vezethettek volna, mint amikor a Getszemáni-kertben gyötrődött, vagy a kereszten szenvedett. Jézus azonban mindent az Atyára bízott, teljes bizalommal engedelmeskedett az emberiségre vonatkozó üdvözítő tervének, reményteljes jövőt ígérő béketervének (vö. Jer 29,11). Így lett a remény isteni misszionáriusa, például szolgálva mindazok számára, akik a történelem folyamán – a legnagyobb megpróbáltatások közepette is – végzik az Istentől kapott küldetést.

Tanítványain keresztül, akiket minden néphez küldött, s akiket titokzatos módon ma is kísér, az Úr Jézus folytatja a reményt adó szolgálatát az emberiség számára. Ma is lehajol minden

szegényhez, szenvedőhöz, kétségbeesetthez és a gonosz által elnyomotthoz, hogy „sebeikre a vigasztalás olaját és a remény borát öntse”.³ Az Egyház, Krisztus misszionárius tanítványainak közössége, Urának és Mesterének engedelmeskedve, és az ő szolgálatkész lelkiületével meghosszabbítja ezt a küldetést, odaadva életét mindenkiért a népek között. Bár üldöztetésekkel, megpróbáltatásokkal és nehézségekkel kell szembenéznie, valamint tagjai gyengeségeiből fakadó tökéletlenségekkel és bukásokkal, Krisztus szeretete állandóan arra indítja, hogy vele egységben haladjon ezen a missziós úton, s – mint ő és vele együtt – meghallja az emberiség kiáltását, sőt, minden teremtmény sóhaját, amely a végső megváltásra vár. Ez az az Egyház, amelyet az Úr kezdettől fogva és örökké arra hív, hogy kövesse az ő nyomdokait: „Nem mozdulatlan Egyház, hanem misszionárius Egyház, amely az Úrral együtt járja a világ útjait.”⁴

Ez minket is ösztönözzön arra, hogy elinduljunk az Úr Jézus nyomdokain, hogy vele és benne a remény jeleivé és hírnökeivé váljunk mindenki számára, minden helyen és élethelyzetben, amelyet Isten nekünk ad. Minden megkeresztelt, Krisztus valamennyi misszionárius tanítványa ragyogtassa fel az ő reményét a föld minden szegletében!

2. A keresztények, a remény hordozói és építői a népek között

Az Úr Krisztust követve a keresztények arra kaptak meghívást, hogy az örömhírt úgy adják tovább, hogy osztoznak azoknak az embereknek a konkrét életkörülményeiben, akikkel találkoznak, és így a remény hordozóivá és építőivé válnak. Ugyanis „az öröm és remény, a gyász és szorongás, mely a mai emberekben, főként a szegényekben és a szenvedőkben él, Krisztus tanítványainak is öröme és reménye, gyásza és szorongása, és nincs olyan igazán emberi dolog, amely visszhangra ne találna szívükben”.⁵

A II. Vatikáni Zsinatnak ez a híres kijelentése, amely minden kor keresztény közösségeinek érzületét és stílusát fejezi ki, továbbra is inspirálja a közösségek tagjait, és segíti őket abban, hogy testvéreikkel együtt járják a világ útjait. Különösen rátok gondolok, *ad gentes*-misszionáriusok, akik az isteni hívást követve más népekhez mentetek, hogy megismertessétek Isten Krisztusban kinyilvánított szeretetét. Szívből köszönöm nektek! Életetek kézzelfogható válasza a feltámadt Krisztus parancsára, aki elküldte tanítványait, hogy hirdessék az evangéliumot minden népnek (vö. Mt 28,18–20). Ti így emlékeztettek minden megkeresztelt hívőt egyetemes hivatására, arra, hogy a Lélek erejével és mindennapi elköteleződés révén misszionáriussá váljon a népek között, és tanúságot tegyen arról a nagy reményről, amelyet az Úr Jézus adott nekünk.

E remény horizontja túlmutat a múltó földi valóságokon, és megnyílik az isteni valóságok felé, amelyeket már most, a jelenben is megízlelhetünk. Amint ugyanis Szent VI. Pál pápa emlékeztetett rá, a Krisztusban kapott üdvösség, amelyet az Egyház Isten irgalmának ajándékaként mindenkinek felkínál, nem csak „valami e világi dolog, bármekkora legyen is a szegénység, akár anyagi, akár szellemi vonatkozásban. Az üdvösség nem azonos az ember földi vágyainak beteljesülésével, nem okvetlenül vág egybe a földi remények teljesülésével, e világi munkákkal, küzdelmekkel. A Jézus által hozott üdvösség túlemelkedik a földi lét keretein, és végső soron csak az egyetlen »Abszolútummal«, Istennel való egyesülésünkben valósul meg. Az üdvösség tehát transzcendens és eszkatologikus valóság, mely itt a földön kezdődik el ugyan, de csak az örökkévalóságban teljeseedik be.”⁶

Ily hatalmas remény által lelkesítve a keresztény közösségek az új emberiség jeleivé válhatnak egy olyan világban, amely a „legfejlettebb” területein súlyos emberi válságtüneteket mutat: széles körű egzisztenciális irányvesztés, az idők magánya és elhagyatottsága, az egymás iránti segítőkészség hiánya. A technológiailag legfejlettebb

nemzetekben a közelség eltűnőben van: a hálózatokon mindannyian kapcsolódunk, mégsem vagyunk valódi kapcsolatban egymással. A teljesítménykényszer és a dolgokhoz, illetve a törekvéseinkhez való ragaszkodás arra készítet, hogy önmagunk körül forogjunk, és képtelenné tesz az önzetlenségre. A közösségben megélt evangélium visszaadhatja nekünk a teljes, egészséges, megváltott emberséget.

Ezért megismétlem kérésemet, hogy valósítsuk meg a szentévet meghirdető bullában⁷ felsorolt cselekedeteket, különös tekintettel a legszegényebbekre és leggyengébbekre, a betegek, az idősek, valamint azokra, akiket a materialista és fogyasztói társadalom kirekesztett. És hogy mindezt Isten stílusában tegyük: közelséggel, együttérzéssel és gyengédséggel, személyes kapcsolatot ápolva testvéreinkkel konkrét élethelyzetükben.⁸ Gyakran ők lesznek azok, akik megtanítanak bennünket reménnyel élni. A személyes kapcsolat révén pedig közvetíteni tudjuk az Úr együttérző szívének szeretetét. Megtapasztaljuk majd, hogy „Krisztus szíve [...] az evangélium első meghirdetésének eleven belső magja”.⁹ Ebből a forrásból merítve egyszerűen felkínálhatjuk a reményt, amelyet Istentől kaptunk (vö. 1Pét 1,21), és másokhoz is elvihetjük ugyanazt a vigasztalást, amellyel Isten minket vigasztalt (vö. 2Kor 1,3–4). Jézus emberi és isteni szívében Isten minden ember szívéhez akar szólni, hogy mindenkit szeretetéhez vonzzon. „Mi arra kaptunk meghívást, hogy ezt a küldetést folytassuk: hogy Krisztus szívének és az Atya szeretetének jeleivé váljunk, átölelve az egész világot.”¹⁰

3. A remény missziójának megújítása

Krisztus tanítványainak – látva, mennyire nagy szükség van napjainkban a remény missziójára – az a feladata, hogy mindenekelőtt saját magukat képezzék, és a remény „kézműveseivé” és a gyakran szétszórt, boldogtalan emberség helyreállítóivá váljanak.

Ehhez meg kell újítanunk magunkban a húsvéti lelkiséget, amelyet megélünk minden eucharisztikus ünneplésben, különösen a szent háromnapban, mely az egyházi év középpontja és csúcspontja. Krisztus megváltó halálában és feltámadásában vagyunk megkeresztelve, az Úr húsvétjában, amely a történelem örök tavaszát nyitja meg. Ezért mi „a tavasz emberei” vagyunk, tekintetünk mindig reménnyel teli, és ezt a reményt mindenkivel meg akarjuk osztani, mert Krisztusban „hisszük és tudjuk, hogy a halál és a gyűlölet nem az emberi lét utolsó szavai”.¹¹ Ezért a húsvéti misztériumokból, amelyek a liturgikus ünneplésekben és a szentségekben válnak jelenvalókká, szüntelenül merítjük a Szentlélek erejét, valamint a buzgóságot, az elszántságot és a türelmet, hogy a világ evangelizációjának hatalmas szőlejében munkálkodjunk. „A feltámadott és dicsőséges Krisztus reményünk mély forrása, és segítsége nem marad el, hogy teljesíthessük a küldetést, amelyet ő maga bíz ránk.”¹² Benne éljük meg és tanúsítjuk azt a szent reményt, amely „ajándék és feladat minden keresztény számára”.¹³

A remény misszionáriusai az imádság emberei, mert „a remélő ember imádkozó ember” – ahogyan azt Tiszteletreméltó Van Thuan bíboros hangsúlyozta, aki a börtön hosszú megpróbáltatásai alatt is életben tartotta a reményt az állhatatos imádságból és az eucharishtiából merített erőnek köszönhetően.¹⁴ Ne feledjük, hogy az imádság az első missziós cselekedet, egyben pedig „a remény első forrása”.¹⁵

Ezért újítsuk meg a remény misszióját az imádságból kiindulva, különösen az Isten igéjével és főként a zsoltárokkal végzett imádságból, amelyek hatalmas imádságszimfóniát alkotnak, melynek maga a Szentlélek a szerzője.¹⁶ A zsoltárok arra nevelnek bennünket, hogy reméljünk a bajban, ismerjük fel a remény jeleit, és bennünk éljen az a „missziós” vágy, hogy minden nép dicsérje Istent (vö. Zsolt 41,12; 67,4). Az ima által elevenen tartjuk a

remény szikráját, amelyet Isten gyújtott bennünk, hogy nagy tűzzé váljon, megvilágítva és felmelegítve mindenkit körülöttünk, az imádság által ihletett konkrét tetteken és gesztusokon keresztül is.

Végül, az evangelizáció mindig közösségi folyamat, akárcsak a keresztény remény is.¹⁷ Ez a folyamat nem ér véget az evangélium első meghirdetésével és a keresztséggel, hanem – azáltal, hogy minden megkeresztelt testvérünket kísérjük az evangélium útján – a keresztény közösségek építésével folytatódik. A ma társadalomban az Egyházhoz tartozás soha nem egyszer s mindenkorra megszerzett állapot. Ezért a Krisztusban való érett hit továbbadását és kialakítását célzó missziós tevékenység „az Egyház minden munkájának paradigmája”,¹⁸ olyan szolgálat, amely az imádság és a cselekvés közösségét igényli. Ismételten hangsúlyozom az Egyház missziós és szinodális természetét, valamint a Pápai Missziós Művek szolgálatát a megkeresztelték missziós felelősségének előmozdításában és az új részegyházak támogatásában. És arra buzdítalak mindnyájukat, gyermekek, fiatalok, felnőttek, idősek, hogy életetek tanúságtételével, imádságokkal, áldozataitokkal és nagylelkűségekkel aktívan vegyetek részt a közös evangelizáló küldetésében. Szívből köszönöm ezt nektek!

Kedves Testvérek, forduljunk Máriához, Jézus Krisztus, a mi reményünk édesanyjához! Rá bízunk az erre a szentévre és az elkövetkező évekre vonatkozó kívánságunkat: „Jusson el a keresztény remény fénye minden emberhez, mint Isten szeretetének mindenkihez szóló üzenete! És legyen az Egyház hűséges tanúja ennek az üzenetnek a világ minden táján!”¹⁹

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2025. január 25-én Szent Pál apostol megtérésének ünnepén.

Ferenc

¹ Vö. *Spes non confundit* bulla a 2025-ös év rendes jubileumának meghirdetésére (2024. május 9.), 1.

² Vö. *Fratelli tutti* enciklika a testvériségről és a társadalmi barátságról (2020. október 3.), 9–55.

³ Vö. *Római misekönyv, VIII. közös prefáció: Jézus, az irgalmas szamaritánus* [a misekönyv olasz kiadásában].

⁴ *Homília a püspöki szinódus rendes közgyűlésének zárómiséjén*, 2024. október 27.

⁵ II. Vatikáni Zsinat: *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció az Egyházról a mai világban (1965. december 7.), 1.

⁶ *Evangelii nuntiandi* apostoli buzdítás a mai világ evangelizálásáról (1975. december 8.), 27.

⁷ 7–15. pontok.

⁸ Vö. *Evangelii gaudium* apostoli buzdítás az evangélium hirdetéséről a mai világban (2013. november 24.), 127–128.

⁹ *Dilexit nos* enciklika Jézus Krisztus szívének emberi és isteni szeretetéről (2024. október 24.), 32.

¹⁰ *Beszéd a Pápai Missziós Művek közgyűlésének résztvevőihöz*, 2023. június 3.

¹¹ Vö. *Katekézis*, 2017. augusztus 23.

¹² *Evangelii gaudium* apostoli buzdítás az evangélium hirdetéséről a mai világban (2013. november 24.), 275.

¹³ *La speranza è una luce nella notte*, Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano, 2024, 7.

¹⁴ Vö. François-Xavier Nguyen Van Thuan: *Il cammino della speranza*, Edizioni Art, Roma, 2001, 963. pont.

¹⁵ *Katekézis*, 2020. május 20.

¹⁶ Vö. *Katekézis*, 2024. június 19.

¹⁷ Vö. XVI. Benedek pápa: *Spe salvi* enciklika a keresztény reményről (2007. november 30.), 14.

¹⁸ *Evangelii gaudium* apostoli buzdítás az evangélium hirdetéséről a mai világban (2013. november 24.), 15.

¹⁹ *Spes non confundit* bulla a 2025-ös év rendes jubileumának meghirdetésére (2024. május 9.), 6.